

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra KÆRLIGHED

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310639776/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ansigt, Døden havde mærket, og skønt hvert Ord, hun talte, smertede hende, sagde hun dog:

— Aa, jeg har det godt.

— Det bliver nok bedre . . .

Saa blev det den sidste Nat.

Lægen gav ikke mere noget Haab. Det vilde være forbi i Løbet af nogle faa Timer.

Og over hele Huset hvilede den tunge Tavshed, der lægger sig knugende over alt i det Hjem, hvor Døden ventes.

Ude i Stuen ved Siden af sad de andre. Moderen var den eneste, som vaagede ved Sengen. Gennem alle Stuer hørte man Uhrenes uophørlige Dikken, og hver Lyd blev skræmmende og ængstelig.

Ingeborg var sunken sammen. Under deres Laag laa Øjnene brystne som to Kloder, der er slukte, og hun saå ikke mere. Men undertiden rystede Dødskampen hendes pinte Lemmer, og hun skreg højt.

Saaledes gik Timerne, mens Livet flygtede.

Henimod Morgenen rejste hun sig pludselig med et Sæt i Sengen, og med et forfærdeligt Hvin fo'r hun med Haanden til Hjertet — saa faldt hun tilbage.

Henrik løb ind. Han troede, det var forbi. Men da han stod ved Fodenden af Sengen og skælvede, som var han selv berørt af Døden, der gik forbi ham, slog Ingeborg Øjnene op og kendte ham.

Først smilede hun: hun kendte ham. Men saa sagde hun:

— Er Du her? Hvorfor er Du ikke i Seng? Gaa, Du maa ikke se mig.

Og da Henrik var gaaet, bøjede hun sig op mod Moderens Bryst og sagde:

— Hvorfor sagde Du ikke, han var her? Det gør ham saa ondt, naar jeg skriger.

Krampen tog til. Den rystede hende forfærdeligt. Men med Øjnene fæstede paa Døren laa hun rolig hen uden at skrige, og Dødens Kval fralokkede hende ikke et eneste Suk . . .